

TOT EL QUE LA TEMPESTA ENS HA ARRABASSAT

Jimena Molledo

En honor a les mates afectades per la Dana 2024

Una nit

La nit abans que anava a veure-ho, el cel es va enfosquir com si tot l'univers s'estiguera apagant. Ell i jo havíem parlat sense parar de la nostra trobada, d'eixe moment que havia estat imaginant tantes vegades. Era un dia que havíem planejat quasi com un secret, com una història que només els dos enteníem. Em vaig ficar al llit pensant en com seria sentir de nou les seues mans entrelaçades amb les meues, escoltar el seu riure i oblidar-me del món sencer per una estona, com si només existírem ell i jo. Però mentres mirava per la finestra, vaig notar que les primeres gotes de pluja colpejaven el vidre amb força. Era estrany; em va donar un pressentiment, com si la tempesta estiguera guardant una cosa terrible per a l'alba.

A mesura que passaven les hores, el so de la pluja es va tornar eixordador, un rugit constant que no em deixava dormir. Al voltant de mitjanit, em vaig alçar i vaig caminar descalça fins al passadís. Vaig veure als meus pares plens de preocupació, tractant de segellar la porta principal i usant tovalloles i mantes per a detindre l'aigua que començava a colar-se. El sol estava fred i mullat, i en eixe instant vaig entendre que això no era només una tempesta. Esta era una força que no podíem contindre. Vaig intentar dir-me que tot estaria bé, que només necessitàvem resistir fins al matí. Vaig tancar els ulls i vaig tractar de pensar en ell, en la promesa de veure-ho l'endemà. Eixa idea, eixe sol pensament, m'ancorava, donant-me la pau que el rugit de l'aigua em llevava. Però cada minut l'aigua pujava, i amb ella, una por que no em deixava respirar.

A l'alba, ens van evacuar. Tot estava cobert d'un fang fosc, com si el sol s'haguera fos. Ens van portar a un refugi, a mi i a la meua família, i vaig veure arribar a altres persones amb les cares plenes de tristesa, com si hagueren deixat les seues ànimes en l'aigua. El meu únic pensament, la meua única necessitat era veure'l, assegurar-me que ell estiguera bé. Vaig intentar eixir, però tots em detenien. Els carrers estaven desfets; ja no eren carrers, eren torrents d'aigua que arrossegaven arbres, cotxes i trossos de cases. El meu pit es va omplir d'ansietat, i per dins em repetia que ell estava bé, que només era qüestió de temps. Quan isquérem d'allí, ens trobaríem, ens abraçaríem, i tot tornaria al seu lloc.

Van passar hores, després dies. No hi havia senyals d'ell ni de molts altres. Escoltava històries fragmentades, rumors entre les famílies en el refugi, històries de persones arrossegades per l'aigua, de cases que s'havien desplomat en qüestió de minuts. El meu cor s'encollia cada vegada més, però m'aferrava a l'esperança com si fora l'única corda que em sostenia sobre el buit. Recordava el seu riure, les seues paraules, la forma en què parlàvem del futur. La vida no podia ser tan cruel com per a arrabassar-me tot això. La idea de perdre-ho era un dolor que no podia si més no entendre, com si una cosa tan profunda no tinguera cabuda en el món real.

Un dia, una de les persones que organitzaven el refugi se'm va acostar amb una expressió seriosa. Em va prendre del muscle i va començar a parlar, a poc a poc, amb cura, com si les seues paraules anaren vidres. Vaig tractar de no escoltar, de no acceptar el que deia, però les paraules em colpejaven, com una ona que em deixava sense aire: el lloc on havíem

quedat, la seua casa, el carrer sencer... tot havia sigut arrossegat pel riu. En un instant, tot allò que havíem imaginat, tots els moments que encara no havíem viscut, havien desaparegut. Era com si l'aigua no sols s'haguera emportat la seua vida, sinó també una part de mi. Vaig voler cridar, córrer, fer alguna cosa, qualsevol cosa, però el pes del dolor em va deixar paralitzada. Ell ja no estava, i la certesa de la seua absència era un abisme en el qual queia sense parar.

Des de llavors, els dies passen com una boira, i cada nit, abans de dormir, ho veig en la meua ment. Tracte de recordar els seus ulls, la seua veu, les seues mans que mai més tornaran a tocar les meues.

La *DANA es va emportar moltes coses: cases, vides, records de famílies senceres. Però, a mi, em va arrabassar una mica més profund. Em va llevar un futur, em va llevar la possibilitat d'un "nosaltres", i va deixar en el seu lloc un buit que cap tempesta podrà omplir. Sé que, amb el temps, el fang s'assecarà, les cases es reconstruiran, i la vida en el barri intentarà tornar a ser el que era. Però jo continuaré portant-ho en el meu cor, eixa part de mi que l'aigua es va emportar i que mai podré recuperar.

Una tempesta

Luis mai va imaginar que un dia com qualsevol altre podria convertir-se en un malson. Vivia a Paiporta, un xicotet poble on tots es coneixien i la vida transcorria tranquil·la. Tenia la seua rutina, el seu grup d'amics, i cada #vesprada, després de l'escola, solia recórrer els carrers del seu barri mentres pensava en les coses que faria quan fora major. Però eixe matí, quan va despertar, l'aire ja no era el mateix. El cel estava tan gris que semblava que algú havia oblidat pintar l'horitzó, i la pluja va començar a caure de manera incessant. Luis es va encollir en el seu llit, pensant que només era una tempesta passatgera. Aquell dia havia quedat amb la seua mare per a anar a comprar-li unes sabatilles noves, i l'últim que volia era que la pluja el desbaratara.

No va passar molt de temps perquè l'aigua es desbordara pels carrers. En el principi, tot semblava controlat, encara que el so de la tempesta ja era eixordador. Però de sobte, l'aigua va començar a pujar amb rapidesa. El ritme de les gotes contra les finestres es va convertir en un colp fort i continu, com si una cosa gegantesca estiguera colpejant la casa. Luis va mirar a la seua mare, que estava afanyada, intentant tancar les finestres i assegurar-se que tot estiguera en orde. En els seus ulls brillava una mica de preocupació, però no va dir res. "No passa res, fill. Això no és per a tant", li va dir, somrient amb eixa calma que sempre tenia quan volia tranquil·litzar-ho. No obstant això, a mesura que passava el temps, l'aigua va començar a entrar per les escletxes de la porta, i tot el que hi havia a la casa va començar a banyar-se.

Luis va sentir por per primera vegada en molt de temps. "Mamà, per què l'aigua puja tant?", va preguntar, mentres els seus ulls miraven la porta, ara completament inundada. "No et preocupes, carinyo, estarem bé. Pujarem les coses a la taula i a esperar que passe", va respondre ella, però la seua veu ja no sonava tan ferma. Aquella por es va fer gran, però Luis es va aferrar a la idea que tot passaria #prompte. Va pensar en el passeig que tenien planejat, en com tot tornaria a ser com abans. Però no va anar així.

La tempesta no va parar, i l'aigua va continuar pujant, envaint cada racó. Luis i la seua mare van intentar eixir, però en obrir la porta, van veure com l'aigua cobria el carrer, com un riu furiós que no deixava res al seu pas. En un parell de minuts, la casa ja estava pràcticament submergida, i les seues sabates es van perdre sota l'aigua. Va ser en eixe moment quan el so més aterridor es va fer present: el cruixir de les parets, com si la casa mateixa estiguera a punt de cedir. "Ràpid, Luis! Veuen, hem d'eixir!" va cridar la seua mare, mentres tractava de subjectar-ho, però l'aigua ja havia arribat fins als genolls.

Luis mai oblidarà el que va passar a continuació. El corrent va arrossegar a la seua mare en un obrir i tancar d'ulls. Ella havia estat subjectant-ho amb força, però en veure com l'aigua els espantar, va haver de soltar-ho per a intentar salvar-se. "Mamà!" va cridar, amb totes les seues forces, però les aigües eren més ràpides que la seua veu. Ella va desaparèixer en l'aigua, portada pel corrent que no mostrava pietat. Luis va córrer darrere d'ella, però l'aigua ho va espantar cap al costat oposat, desorientat, sense poder veure ni escoltar res més que el soroll de l'aigua.

Al final, Luis va aconseguir eixir del corrent, arrossegat per la fúria de la tempesta, però ja no hi havia rastre de la seua mare. El seu cor batejava amb força, i la gola li cremava de tant cridar el seu nom. Quan finalment va arribar a un lloc segur, envoltat pels altres veïns, va mirar al seu al voltant, esperant veure-la, esperant que tot fora un malson. Però no estava. Els dies que van seguir van ser només un buit interminable. El món continuava girant, però Luis ja no el veia igual. Havia perdut el que més estimava, i l'aigua, amb tota la seua violència, se l'havia emportada de manera irrevocable. En la foscor de la nit, quan tot callava, només quedava el record de la seua mare i el so de l'aigua que mai deixaria de ressonar en la seua ment.

Malgrat l'ajuda que va rebre del refugi i de les paraules buides de consol dels adults, Luis sabia que mai podria oblidar-ho. No podia oblidar com l'aigua li va arrabassar tot en un obrir i tancar d'ulls. I encara que el sol tornara a brillar sobre Paiporta, ell sabia que una part d'ell s'havia anat amb la tempesta, i ja res seria el mateix.

Un por

Era un dia com qualsevol altre en Ikea. Les llums brillaven sobre els passadissos plens de gent, les piles de mobles s'alineaven als costats com si foren peces en un joc de *Tetris i jo, com sempre, estava darrere de la caixa registradora, somrient i escanejant productes. Amb el ritme constant del *beep de l'escàner, els clients passaven i les cues es movien ràpid. Mai vaig pensar que una cosa tan quotidiana podria canviar tan sobtadament. Però aquell dia, tot va començar a enfonsar-se d'una manera que no vaig poder controlar.

Vaig començar el meu torn a les 10 del matí, res fora del comú. La botiga estava més plena de l'habitual, però jo no li vaig donar molta importància. Només pensava a acabar #prompte per a poder descansar un poc. Després, una senyora amb dos carrets plens d'articles va aparèixer en la meua caixa. Va començar a col·locar les coses ràpidament sobre el taulell, mentre jo anava escanejant cada cosa. Al principi, tot semblava normal, però una cosa estranya va ocórrer. La caixa, la meua caixa, va començar a fallar. L'escàner no llegia els productes correctament i, encara que vaig intentar reiniciar el sistema, el ""beep" familiar que sempre em tranquil·litzava no va arribar.

Vaig mirar a la resta de la botiga, tractant de mantindre la calma, però el caos començava a créixer. Al meu costat, altres caixes també començaven a fallar, i la gent va començar a impacientar-se. La fila es va fer més llarga i els murmurs van començar a sonar més forts. Vaig intentar parlar amb els meus companys, però ells també estaven atrapats amb els mateixos problemes. L'aire, normalment ple de soroll, semblava dens, com si una pressió invisible s'haguera instal·lat en l'ambient. Jo, que sempre havia sigut capaç de manejar qualsevol situació, em vaig sentir atrapada, com si estiguera perdent el control.

Després, una persona es va acostar a la meua caixa cridant, maleint perquè no podia pagar amb targeta, mentre jo li deia, amb un somriure tibant, que només es podia pagar en efectiu. Al moment, la pantalla de la caixa es va apagar per complet. El so dels productes caient sobre el taulell i la gent alterada es va fer eixordador. Va ser com si tot el lloc s'haguera detingut. Vaig mirar al meu voltant, buscant alguna eixida d'eixe malson. No podia deixar de pensar en el que estava passant. El bullici es va transformar en caos, els crits van augmentar, i en un obrir i tancar d'ulls, tot va canviar.

Va ser llavors quan vaig escoltar un estrèpit: algú va espentar un carret amb massa força, i el prestatge de fusta que tenia enfront de mi es va desplomar sobre mi sense previ avís. L'impacte em va deixar sense aire, atordida. El dolor a la meua cama va ser immediat, però no va anar només el dolor físic el que em va afectar. Va ser la por, la por d'estar atrapada, de no saber com tornar a trobar el control. Em vaig quedar allí, amb les llums brillant sobre mi i l'estrèpit de més coses caient al meu voltant, mentre intentava posar-me dempeus, sentint les mans d'un company que m'ajudaven a alçar-me.

Quan tot finalment va acabar, la botiga va quedar buida. Els clients van ser evacuats, les llums es van apagar i el silenci, que mai havia conegut en Ikea, em va embolicar per complet. El caos que havia estat a punt d'engolir-me'l tot es va esvair tan ràpid com vi. I encara que no havia sigut gens greu, ni la meua cama ni res del que va succeir eren el pitjor. El pitjor va ser eixa sensació de vulnerabilitat, que tot el que un considera segur pot

canviar en un obrir i tancar d'ulls. En eixe moment, vaig entendre que, a vegades, les coses s'escapen de les nostres mans, sense importar que preparada cregues que estàs.

*Com les nostres històries, hi ha moltes més, històries que no sempre tenen un final clar o fàcil. La tragèdia que estan vivint les víctimes de la *DANA a València és una d'eixes històries que marquen profundament, però que molts encara no coneixen íntegrament. Les famílies que perden les seues llars, les vides truncades per la fúria de l'aigua, els records arrossegats pel corrent... són històries de dolor, de desesperació, però també de resiliència.*

La *DANA, que està assotant la Comunitat Valenciana en estos dies, deixa un rastre de devastació. A València, milers de persones es veuen afectades per la inundació que no sols arrossega carrers, sinó també vides. Molts perden tot el que tenen: les seues cases, els seus béns, i fins i tot, en alguns casos, a sers estimats. L'impacte és profund, no sols pels danys materials, sinó pel trauma emocional que deixa en aquells que estan vivint esta tempesta en carn pròpia. Alguns sobreviuen a l'angoixa de perdre la seua llar, uns altres lluiten per reconstruir-lo tot des de zero.

DANA2024

Les històries anteriors
amb inventades amb el propòsit de donar
a conèixer les situacions per les quals han passat
i estan passant moltes persones tras la catastrofe en la C,V
Jimena Molledo